

Interesser, det drejer sig om. Naa, jeg nævner slet ikke dette Spørgsmaal paa Grund af den Veksel, som De vide, er blandet ind i mine Affærer, for det kan slet ikke sammenlignes med, hvad der her er Tale om. Men lad os nævne et Tilfælde, der kan ske, hvad Dag det skal være, ja, lige i det Øjeblik, vi sidde her. Der strander f. Eks. et Skib i Magalhães-strædet, som er et meget vanskeligt Farvand. Man faar at vide, at der er strandet et Skib. Besætningen kommer i Land. Den er syg eller lemlæstet og skal under alle Omstændigheder væk, og der skal sørges for den. Fra første Telegrafstation telegraferes til Generalkonsulatet i Buenos Ayres: Her ligge vi; Skibskassen er gaaet til Bunds; hvad skulle vi nu gøre? Ja, Nummer et er naturligvis at sende Penge derned. Man slaar da efter i Skibslisten, ser om dette Skib eksisterer med den Kaptein o. s. v. De maa saa have sendt Penge ned, indlægges paa et Hospital eller beføres til Bahia Blanca, Puerto Gallego eller Buenos Ayres, til et eller andet Sted, hvorfra de kunne faa Hyre, eventuelt sendes hjem til Europa. Jeg tillader mig at spørge Herrerne: Hvor stor er den Formue, som en Mand, der sendes ud paa en Konsulatsplads, skal have liggende i Kontanter for at kunne gøre Udlæg for Udenrigsministeriet? Jeg ved det ikke. Hvad jeg har omtalt her, er Forhold, som kunne omfatte flere Tusinde Kroner. Der kan ogsaa komme andre Ting. Det er umuligt at sige, hvad der kan forekomme paa et Konsulat. Et Konsulat er nemlig ikke noget Kontor alene, naar det skal betyde noget. Et Konsulat er Liv; det er en Valplads, hvor der hvert Øjeblik forekommer Ting, som man skal tage Bestemmelse om, og hvor man maa tage sit Ansvar, men hvor det Ansvar selvfølgelig maa gøres gældende paa en menneskelig Maade. Og naar de Herrer faa at se, hvorledes saadant et Forhold er benyttet senere, ville De forstaa at vurdere, hvad det vil sige, at man undlader i Opslaget at meddele, at Konsulèn skal besørge Tjenesteudlæg. Jeg faar det først at vide, naar jeg faar Instruksen for danske Konsuler. Og naar faar jeg den? To Dage, før jeg skal rejse ud. Men saa har man sandelig andet at gøre end at studere sin In-

struks. Den studerer man paa Overrejsen, og man aner da ikke, hvor store Veksler den vil trække paa en. Men det bryder Udenrigsministeriet sig heller ikke om, nota bene i visse Tilfælde; i andre Tilfælde bryder det sig nok om det. Man har bare at lukke Pungen op, man har bare at hale Pengene frem, man har bare at betale — voilà tout!

Jeg søgte altsaa denne Post, og hvad mine Kvalifikationer til at søge den angaar, skal jeg kun bemærke, at jeg i femten Aar havde givet mig af med Industri og Handel og deriblandt netop meget med Eksporthandel. Jeg havde paa Rejser i Europa i Eksportøjemed søgt danske Konsulater, og jeg havde ingen Nytte haft af dem. Jeg havde dannet mig Meninger om, hvordan et Konsulat skulde virke, og jeg havde dannet mig en Mening om, hvordan de ikke skulde virke. Jeg havde faaet Interesse for Konsulatsvæsenet, og da Loven om de udsendte Konsuler blev vedtagen, har jeg i Skrift og Tale udtalt min Glæde over den paa et Tidspunkt, hvor jeg slet ikke tænkte paa at søge en saadan Post. Saa kom der Forhold, hvor jeg søgte den. Dette var altsaa de praktiske Erfaringer, jeg turde bygge paa.

De Herrer ville i de Bilag, jeg har tilladt mig at lade omdele til Dem, finde en Række Udtalelser, Attester om mig, der vise i det hele, hvad jeg var, baade praktisk og teoretisk. Maa jeg med Hensyn til disse Bilag gøre opmærksom paa, at naar jeg paa nogle Steder kun har givet Dele af Breve, ligger det enten i, at det forudgaaende eller det, der ikke er givet, aldeles ikke vedkommer Sagen, eller ogsaa, fordi det aldeles unødigt vilde drage Trediemands Navn ind, eller endelig, at det angaar Spørgsmaal, som vedrøre Statsforhold. Af alle disse Aarsager har jeg ingen Grund haft til at anføre det, der er udeladt. De forstaa jo nok, at jeg ikke er saa indskrænket, at jeg lægger Bilag ved, hvori der er udeladt Ting, der kunde være i min Disfavour. Jeg ved jo, at alle disse Bilag ville blive fremlagte for Kommissionen, saa at jeg ikke kunde begaa nogen større Dumhed end at udelade noget, der kunde være i min Disfavour. Altsaa, Grundene til Udeladelserne ere kun de af mig her nævnte.